

Tại Sao Mình Không Đọc Lại Bài Này Hả Em

Tại sao mình không đọc / lại bài này, hả em? Tôi đưa cho nàng xem / bài Bức Dư Đồ Rách...(*)

*Nọ bức dư đồ thử đứng coi
Sông sông núi núi khéo bia cười!
Biết bao lúc mới công vờn vẽ
Sao đến bây giờ rách tả tơi?
Ấy trước ông cha mua để lại
Mà nay con cháu lấy làm chơi!
Thôi thôi có trách chi đàn trẻ
Thôi để rồi ta sẽ liệu bồi.*

Nàng đọc rồi nhắm mắt. Hai giọt lệ ứa ra. Ôi cái mặt như hoa...bỗng như Dư Đồ rách!

Tôi làm nghiêm nét mặt: "Bộ thơ dở hả em? Em đọc rồi làm thình...nghĩa là em không thích?".

Nàng im, không nhúc nhích. Đôi môi mím khó ưa! Cái mặt giống cái mo, càng nhìn càng thấy ghét!

Tôi giận run, tôi hét: "Thơ Tản Đà em chê?". Nàng hất mái tóc thề / rồi ôm mặt mà khóc...

Là sao đây, Tổ Quốc?
Là sao đây, Quê Hương?
Đất nước còn nằm xương, ném chó, chó không gặm!

Bức dư đồ gián nhấm...em đọc, em làm thình!

Bỗng dưng tôi giật mình...ngó theo tay nàng chỉ...Nàng chỉ tay ra bể: "Quân Tàu đang tới kia..."

Tôi vuốt mái tóc thề của nàng, đầy nước mắt! Nàng nói: "Chúng bán nước, bán gần hết rồi anh..."

Còn chút xíu Cam Ranh...chắc rồi chúng cũng bán!".

Tôi con chim trúng đạn / ngã xuống dưới chân nàng!

*

*Bài thơ tôi đang làm, thôi, tới đây chấm dứt!
Xin lỗi hết bạn đọc! Xin lỗi Bác Tản Đà...*

Trần Văn Lệ

(*) Thơ Tản Đà, bài Vịnh Bức Dư Đồ Rách.